

v drugega večega. Prazni prostor med obema napolnimo z rezanico, plevami ali s čim drugim takim.

* Kako gips rabiti po hlevih. Da je surov zmlet gips po hlevih jako koristen, znano je že davno umnim gospodarjem, ali o tem so si bile misli navzkriž, ali je bolje gips mešati z guojem na gnojišči, ali pa vsak dan nekoliko gipsa potresti na gnoj v hlevu. Gotove izkušnje učijo, da je bolje potresati gips po gnoji v hlevu in sicer iz dveh uzrokov: prvič zato, ker se iz gnoja hlapeti amonijak po gipsovem žveplu izpremeni v žveplenokisli amonijak, ki ni izhlapljiv in zato ostane v gnoji kot najredilnejša snov rastlinam, drugič pa zato, ker se zrak v hlevu veliko čistejše ohrani na zdravje živini. Zato svetujemo gospodarjem, naj imajo zmerom nekoliko surovega zmletega gipsa za vsakdanjo rabo po hlevih pripravljenega. 1 funt za eno govedo ali enega konja ali pa za 10 ovac zadostuje. Pa tudi koristno je, če se gips potrese po gnoji, ki je bil ravnokar iz hleva na gnojišče pripeljan.

Podučne stvari.

Ivan baron Kobencelj,

zgodovinska slika. Spisal Jakob Dimnik.

I.

Meroma dve uri od svetovnoznane Postojine, na severozahodni strani, štrli sredi skalovitega gorovja strma pečina navpik v nebo. Na nji beli se sivi grad, sedanji Luegg ali grad Predjamski. Svet okolu njega je jako divji; visoke skalnate stene in globoki prepadi ga obkrožujejo. Kraj ta, kakor i okolica je jako pusta, bolj podobna pustinji, ko človeškemu bivališču. Mati priroda jo je brez vse krasote pustila, kakor bi bila razlila ves svoj srd na njo. Grad Predjamski je tako potisnjen pod visoko skalo v duplo, da ga stena nad streho viseča popolnoma brani deževja in vihre. Tožno gleda tija po dolini, kjer se drvi deroči potok Jamščica, z groznim bobnenjem izgubljač se v skalnato brezdno; turoben premišljuje časa beg primerjajoč, koliko življenja in živahnega gibanja bilo je nekdanj tu gori, a kako pustotno in mrtvo je dandanes. Ondu na zidu naslikan je velikansk grb z letnico 1570, ki pripoveduje, da je v imenovanem letu ta grad sezidal baron Ivan Kobencelj, bivši dvorni kancelar nadvojvode avstrijskega Karola v Gradci, osvojivši si tu vlastelstvo. Kobencelj bil je tudi svetnik in dvorni tajnik pri kralju in potem pri cesarju Ferdinandu I. (1556—1564.) Cesar imel je Kobencelja spričo njegove marljivosti, udanosti in zvestobe jako rad; zbog velikih zaslug povzdignil ga je v viteški in pozneje v baronski stan. Kakor Ferdinand I, enako bil je Kobencelj tudi Maksimilijanu II. (1564—1576.) in Rudolfu II. (1576—1612) jako priljubljen. Zavzimal je mnogo visokih mest; leta 1592. bil je tudi deželni

glavar Kranjski. Za razna diplomatska posla bil je Kobencelj popolnoma na svojem mestu. Zanimivo bilo je njegovo poslanstvo na Rusko (1576—1581.) I., o kojem se pripoveduje nastopna dogodba:

Bilo je leta 1575. Cesar Maksimilijan II. pride na Dunaj, pokliče k sebi vse ministre in druge državne prvake ter se posvetuje z njimi o poslanci do ruskega carja, koji je nameraval razdreti trgovsko zvezo mej Rusijo in Nemčijo. Tudi Ivan Kobencelj bil je poklican na ta shod. Vsakdo bal se je prevzeti važno nalogo, kajti tačas sedel je na prestolu ruskega carstva Ivan IV. Grozni (1533—1584), koji je bil tako strog in nagle jeze, da je čestokrat tudi poslance tujih držav usmrtil. Dolgo časa si belijo visoki možje sive glave svoje in boječ se, da bi cesar koga izmed njih ne določil poslanca, jamejo se polagoma umlkati v ozadje. Le Kobencelj premišljuje to za vso državo važno zadevo, se ne gane s prostora svojega. Poprej bil je zadnji v vrsti a mahoma stal je prvi pred cesarjem. Rdečica ga oblije, ko se zdrami iz svojega premišljevanja, kajti nič ni čutil, kdaj so se drugi možje odmeknili nazaj. Uže hoče tudi on stopiti v ozadje, kar ga cesar vpraša:

„Hočete li Vi gospod baron potovati v Moskvo?“

Kobencelj ne odgovori ničesar na to vprašanje, temveč prikloni se molče vladarju v znak, da je zadovoljne prevzeti poslanstvo. Cesar mu na to odgovori: „Dobro; potujte toraj srečno: Bog bodi z Vami in pogumno zastopajte domovino svojo!“

Zopet se baron globoko prikloni in lakonički odgovori: „Da milostivi gospod in cesar, to bodem storil!“

Drugo jutro pa nastopi uže dolgo in nevarao pot.

Kmalu se je pokazalo, da je Kobencelj popolnoma kos svoji nalogi.

Rodom Kranjec znal je dobro slovenski jezik in radi tega priučil se je tudi skoro ruščini.

Prišedši v Moskvo pred carja, stopi pokrit predenj ter mu s pogumnim glasom razkrije željo nemškega cesarja.

„Pes“ zaupije car z osornim glasom na Kobencelja, „od kdaj se pa govori z mano s pokrivalom na glavi? Ali ne veš, da sem ukazal pred malo tedni poljskemu poslancu, ki je bil predrzen kakor ti, kapo pribiti na glavo?“

„Prvič“ odgovori poslanec neprestrašen, „nisem pes, ampak baron pl. Kobencelj, poslanec mogočnega rimsko-nemškega cesarja Maksimilijana II., dokle je to toliko, kakor bi moj milostivi gospod sam govoril z Vami; on pa bi gotovo toliko časa klobuka ne vzel z glave, dokler bi se Vi ne odkrili.“

Znano mi je, kaj ste storili s Poljakom, in sram bi me bilo, ko bi bil jaz tako boječ, gotovo ni imel meča opasanega, kakor ga imam jaz.“

Potem vdari močno po sablji svoji, stopi bliže carja in konča z povzdignjenim glasom svoj diplomatski govor.

Kobencljev pogum je caru jako ugajal, zato govoril je nadalje ž njim prav prijazno, raje ga je imel, kakor vse dvornike svoje. Tudi njegov sin Fedor Ivanovič, je Kobenclja zelo visoko cenil. To pa ni godilo opričnikom carjevim in postali so ljubosumni nanj. Zarotili so se zoper carja ter sklenili osvetiti se njemu in sinu njegovemu.

(Konec nasl.)

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

98.

Pri sultanu maročanskem.

Afrika nam je bila malo poznata, do nedavnaj, vzlasti notranji predeli. Ali dandanes je to dosta drugače. V novejšem času se skušajo drzni prirodoslovci in raziskovalci, kateri nam hoče več novega berila podati. Tudi Henrik Maltzan je mnogo hodil po Afriki, vzlasti po severozahodnem kosu. Ker je bilo prepovedano kristijanom v obče, vzlasti pa evropskim, zahajati v mesto Maroko, toraj se ni čuditi, da so prišli v petdesetih letih samo štiri potniki notri. Tudi pogumni Maltzan je mnogo prevdarjal, kako bi se dalo priti v to tajinstveno mesto. Naposled se mu je posrečilo, ker ni štedil novcev.

Najpreje je došel v Mogador in ostal pri nekem trgovcu. Trгоvec ta ga je priporočil drugemu trgovcu v Maroku, ki je stanoval v judovskem četvrtju. Potem so podkupili Mulej-Smaila maročanskega marabuta, to je nekakega svečenika, da je sprejel Maltzana med tovariše svoje. Na vse zadnje so premotili še pašo, mogadorskega in ostale stanovnike, češ, da se je Maltzan vrnil v Evropo, ter se je v ta namen tudi oglasil pri dotičnej gosposki, a potem se je prekril.

Potovanja samega ne bomo opisovali, omenimo naj samo, da je bilo težavno in nevarno zaradi pazljivih vohunov mohamedanskih.

Dobre pol ure smo še imeli do mesta, ko se je prikazalo solnce ter vsulo žarke svoje po zemlji. Bil ti je to diven, veličasten pogled! Gledal sem Maroko, po katerem sem toli hrepenel. Zazrl sem velike gromade hiš mej datljevimi in palmovimi šumicami, in ves ta razsežni prostor je bil opasan s starikavim obzidjem. Mnogi stolpi in stolpiči so lepšali obzidje, kupole cesarske palače so se svetile v jutranjem solncu, in sto vitkih minaretov je kipelo v viš. Vzlasti krasno so se žarile tri zlate krogle na kupoli one mošeje, ki stoji blizu cesarske palače. Nad vse to pa se je vznášal orjaški minaret, glavna dika maročanska.

Toda čim bolje sme se bližali mestu, tem bolje je ginila čarobnost njegova. Zapazil sem mnogo presledkov v tej gromadi hiš, a vzlasti mnogo podrtin, katerih ni

moči razločiti od daleč. Naposled je ta s početka tako čarobna slika skoro popolnoma otemnela, zgubila je malone vse žive barve, ki so me prvi hip toli obradovale. Opazil sem, da je obzidje zelo poškodovano, da je manj hiš, kakor se mi je videlo z daleč, in še te so starikave in vegaste. Maroko je vržen kralj, žalujoč vdovec na razvalinah nekdanjega blagostanja, umirajoč lev v gajevej senci. Kar se je zgodilo ostalim mestom mohamedanskim, prav tisto se je zgodilo Maroku. Brzo se je vzdignil in brzo je tudi propal. Maroko so nazivali Arabci „zahodni Damask“. Kakor uni Damask, tako se tudi ta košati sredi zelene dražestne doline ob vznožju grozovitih višin. Kakor uni Damask, tako se tudi ta koplje v valovih srebropenih rek in potokov. Ali kakor azijski Damask z daleč moti potnika, tako ga moti tudi afriški. Kar potnika, še nekamo prime, tisto je do 30 črevljev visoko obzidje, premnogi stolpi, mošeje, pa zares cesarska palača, ki je na zunaj ogromnega obsežka.

Ker sem neverec, nemohamedanec, nisem smel v mesto, kateremu Arabec „sveto mesto“ veli. Zavil sem toraj v judovsko četvrtje, ki je malo mesto samo zase. Pred vrati smo se ločili, marabut in učenci so šli notri, jaz v stran. Marabutu ni bilo po volji, da grem k Judu stanovat, hotel mi je preskrbeti novega boljšega stanovauja, ali za sedaj ni kazalo nikamor. Tudi bi ne dobil v arabske hiši one ugodnosti, kakoršne smo navajeni Evropejci, vzlasti postelje, namizne oprave in drugega temu takega. Sam cesar in princi jedo s prsti, in spe na tleh. Najhuje preseda Evropejcu mrčes po arabskih hišah, nima miru pred njim ne po dnevu ne po noči.

Ob polu osmih, če se ne motim, došel sem do judovskega četvrtja. Pozdravil me je star vratar, rodом Arabec. Menil je da sem mu rojak, ker sem bil ogrnjen v razbit burnus, toraj je dejal: „E bratec kaj pa ti laziš todi?“ Odpel sem burnus in pokazal evropsko opravo. To ga je zbollo tako, da je jezno zarežal: „Pes pesji, hodi za vragom!“ Da ga potolažim, stisnil sem mu malo drobiža v roko. Tu namreč strogo gledajo na to, da Judje hodijo golonogi po maverskih četvrtjih. Jahati tudi ne smejo. Judje morajo prestajati mnogo od meščanov, vzlasti pa od fanatiških Kabilcev, ki prihajajo z notranjih predelov po opravkih v mesto. Pljujejo jim v obraz, suvajo jih z nogami, psujejo in kolnejo, ometavajo z blatom. nadržve jik s kamenjem, ali Judje vse potrpe brez žale besede. Marsikater Arabec se spači Judu, kedar ga sreča, in potem pogleda v stran. Ob takem postopanju se je značaj judovski ves pohodil, in videti je, da Judje skoro ne čutijo neizrekljivega zaničevanja.

Oblekel sem se po judovski, da bi mogel brez zgledovanja po mestu hoditi. Spremljala sta me dva Juda. Ker sta se moža tresla, kaj bode, če nas spoznajo zato pri tako brzem izletu nisem mogel mnogo ogledati mesta. Prepričal sem se pa, da je zanemar-

dobro, umeti je lahko, čebela je nad vse snagoljubna živalca, ali sila kola lomi! Zatorej glejte, čebelarji, da poleg hrane, skrbite čebelam tudi za vodo!

Naprave za vodo so lahko razne. Za silo zadostuje vsaka čepina. Bolje pa je in stane malo truda, da se izdolbe lesena, podolgovata plitva posoda, še najbolje pa kakega pol metra plitva koritca, katera naj se nalivajo z vodo ter pokrivajo z mahom ali s koščkom kake volnate reči. Tako čebele lahko, kadar jim je treba, srkajo vodo, pa vendar ne utonejo, kakor se jim po drugih krajih mnogokrat godi.

Kdor pa hoče svojim čebelam posebno postreči, naj izvoli kak solnčen, tih kotiček blizu čebelnjaka (kakih 4—6 metrov proč), opazi naj ga z leseno, do metra visoko steno proti jutru in večeru, da jih ne bodeta burja in sever nadlegovala, ter postavi v zatišje 2—3 koritca. Solnce ogreva vodo, in taka malo topla voda ugaja čebelam bolj nego vsaka druga. Da se pa voda ne usmradi, naj se prenovi vsak tretji dan, ter tudi mah ali volnata reč dobro ožmeta. Da se čebele na spomlad privabijo, dá se jim dvakrat, trikrat malo medu med vodo. Pozneje tega ni treba, ker bodo rade v tiho zavetje pit hodile, kolikorkrat jim bo treba. Kadar ni suše, in o poletnjem času mnogo rose pada, ni treba koritec nalivati, ker dobivajo potrebne vode povsod zadosti.

Tako umen čebelar ničesar v nemar ne pušča, ampak postreza svojim čebelam, s čimer le more; sme se pa tudi zanašati, da mu bodo obilno vračale, če bodo le sicer letina in druge okoliščine ugodne.

Razne reči.

* Zakaj krave izvržejo. Več let uže opazujejo, kako krave časi zaporedoma izvržejo. Časi se širi po hlevu ta nesreča kakor kuga, ki je nalezljiva. To je sedaj znanstveno dokazano.

Naleznina se nahaja v nožnici in v posteljčni tekočini ter je nekak poseben plesen ali glivica. Od petega do sedmega meseca upliva lahko breji kravi na plod tako, da pogine ter ga žival izvrže.

S cepljenjem so to do dobra dokazali. Rabili so v to svrhu takšne krave, ki so bile namenjene mesarju, pa uže poprej večkrat breje.

Ko so jim kužni plesen vcepili, povrgle so krave precej v 9, 10, 15 dneh, pa brez nobenega drugega uzroka, nego ker jim je bil kužni plesen vcepljen.

Kar takšne okužene krave povržejo, treba takoj iz hleva pospraviti, hlev razkužiti, spolovila brejih krav pa s karbolno kislino, sevda dosti zredčeno, do trikrat na teden izprati. S tem se uže veliko doseže.

Rabijo pa tudi karbolno kislino še tako, da jo kravam škropijo pod kožo, kar je po izkušnjah jako dobro.

Bila sta dva hleva, v vsakem po sedem krav, ki so lani vse povrgle, pa letos zopet ubrejile se.

Ž njimi se je poskušalo. Opomniti moramo, da so vselej po 2—4 krave povrgle, čeravno je bil hlev dobro razkužen. Poskušnje vršile so se pa tako, da so od 5. do 7. meseca brejosti vsakih 14 dni po 2krat ali 3krat rabili Pravayjeve brizgalnice ter karbolne kisline pod kožo ob vampovih straneh vbrizgali.

V sleharnem hlevu so pa edno kravo pustili pri miru ter jej niso nič karbolne kisline pod kožo švrkali.

Učinek bil je čuden: po šest krav v vsakem hlevu ni povrglo, ostali dve kravi pa sta obedva v 6. in 7. meseci povrgli.

V nekem drugem hlevu je 23 krav povrglo. Meseca julija so ondi 18 krav zdravili s karbolno kislino na povedani način. Ena krava je dva dni po prvem lečenju s karbolno kislino povrgla, drugih 17 pa ne. To zopet dokazuje, kako dobro sredstvo zoper kužno povrženje je kravam karbolna kislina.

Podučne stvari.

Ivan baron Kobencelj,

zgodovinska slika. Spisal Jakob Dimnik.

(Konec.)

II.

Bil je prav lep dan. Solnce se je pomikalo vedno naprej na nebni svod ter trosilo tople pramene na zemeljska tla. Vse je hitelo na prosto radovat se krasnega dné. Le car Ivan bil je, kakor uže navadno koncem življenja svojega, danes še posebno otožen, sam ni vedel čemu; tesno bilo mu je v prsih, kakor bi slutil, da se v njegovem dvoru kuje zarota zoper njegovo življenje. Ni se mu ljubilo ni jesti ni piti. Tudi govoril je ta dan izvanredno malo. Zamišljen hodi po sobi gori in doli. Le zdaj pa zdaj pogleda skozi okno na grajski vrt. Tu zapazi Kobenclja šetajočega se po krasnem parku. Dolgo časa gleda za njim. Na misel pride mu prvi sestanek ž njim in nehoté blagruje cesarja Maksimilijana, da ima tako zveste in udane poslance, kakeršen je Kobencelj. Koliko na slabšem je on, ki ima sicer nebroj v lice zvestih in odkritosrčnih, a za hrbtom zavistnih in kovarnih opričnikov. Premišljujočega to in tako poloti se še bolj gorjupa žalost, in da bi imel priliko, pregnal bi jo — kakor je to pogostoma činil — z moritvijo.

Kobencelj seveda ni videl carja; z duhom bival je daleč v domovini svoji. Bil je tako zamišljen, da ni opazil, kdaj je prišel polagoma korakajoč na drugi konec sprehajališča. Tu obstoji in se ozira na okrog. V bližnjem „kiosku“ bila so vrata na pol odprta. Kobencelj pogleda noter in uzre carjevega kancelarja, točaja in mnogo opričnikov. Bil je preplemenitega značaja, da bi

na skrivnem poslušal, kaj se pomenkujejo notri. Obrnil se je in hotel oditi. Nehote začuje sumno šepetanje. Kobencelj obstane in posluša. „Vzemite to stoklenico“ pravi carjev kancelar točaj, „in zlijte jutri to tekočino v čašo carjevo in njegovega sina! Uspeh je zagotovljen. Ker bodo poslanci tujih držav pri dvoru obedovali, bode vsakdo sumil, da je jeden izmed tujih gostov carja in sina njegovega otroval“.

Dovolj je slišal Kobencelj. Obrne se proti svojemu stanovanju, premišljuje, kako bi preprečil to grozodejstvo.

Drugi dan bile so gosti. Carju bil je odločen prvi prostor, poleg njega pa njegovemu sinu. Zraven obeh sedeli so poslanci tujih držav in nadalje domači dvorniki. Jedli so iz zlatih okrožnikov ter pili najdražja in najboljša vina iz čaš, okovanih z biseri in demanti. Car imel je tisti dan pred sabo najlepšo čašo, iz koje je le pri najslavnejših gostijah pil. Točaj stopi k njemu ter mu naliže penečega vina. Roka se mu trese in barve spremenjajo se mu po obrazu. Ivan prime za čašo, uže jo nese k ustam — hoče piti — kar stopi nanagloma Kobencelj k njemu, prime ga za roko, rekoč. „O ne pij ljubljani car, na dnu te zlate, dragocene čaše čaka te smrt, kajti vino je otrovano!“

Kakor orel bliskne Ivan z očmi po svojih opričnikih. Kancelar in točaj obledita liki zid, malo da ne omedlita, kajti vedela sta, da jima gre za življenje.

„Kancelar in točaj“, zaupije car s tresočim glasom, „izpraznita to čašo na zdravje svojih malopridnih pajdašev!“

Lopova padeta pred carja na kolena proseč ga milosti. Car ta dan nenavadno milostljiv, prizanese jima na prošnjo Kobenceljevo smrtno kazen, a pošlje ju v prognanstvo.

Misliti si moraš, blagi čitatelj, kako je bil car Kobencelju hvaležen, ker je otel življenje njemu in sinu njegovemu. Vse mu je dovolil, kar je le želel, seveda tudi vse prednosti glede trgovinske zveze z rimskomemškim cesarstvom. Poleg mnogih družih dragocenosti, podaril mu je tudi ono biserno čašo, iz koje je smrt prežala na njegovo življenje.

V poznejših letih pridejali so potomci Kobenceljevi čašo v svoj grb in še dandanes pripoveduje ti ljudstvo, naseljeno v okolici gradu Predjamskega o tej čaši, koja spominja, kako je naš slavni rojak in deželni glavar Kranjski otel življenje ruskemu carju Ivanu III. Groznemu in sinu njegovemu Fedor Ivanoviču.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

98.

Pri sultanu maročanskem.

To je zmes raznih zgradb, dolga je $\frac{1}{2}$ in široka $\frac{1}{4}$ nemške milje. Toda samo osmi del prostora je na-

stavljen s poslopji, z vilami, s paviljoni in s kioski. Lepote in impozance nima ta arhitektura. Dospela sva v paviljon na vrtu, ker tu je cesar bil tistega dne. Stene so bile gole, in po tleh so bile sprostrte rgožine. V kotu je sedel, prav za prav čepel cesar maročanski Abd-er-Rahman, zelo priletan starček dolge bele brade, nagubanega čela, zamorskega nosa, debelih žnabelj, in drobnih iskrih oči. Okoli njega so ležali, čepeli in sedeli velikaši. Vseh skup je bilo menda 40, zgolj stari, belobradati možje. Cesar mi je namignil na lahno, naj se sedem, a to dosta daleč od njega. Naklonivši se cesarju, sem se posadil na tla. Marabut pa je stopil k vladarju, prijel ga za roko, in poljubil potem sam sebi prate, s katerimi se je bil dotaknil cesarjeve roke. Nisem opazil tu nikakega izrednega spoštovanja, vendar je kraljevala dostojna mirnost v zboru, kakor sploh na vseh skupščinah mohamedanskih. Velikaši skoro niso pogledali naju, dasi je Evropejec izreden gost na dvoru sultana maročanskega. Ali etiketa dvorna zahteva takošno vedenje, kakor tudi navadna spodobnost. Tu se ne spodobi začudjenje, radovednost, kakor tudi drugi afekti ne, vse to se mora premagati in ukrotiti. „Obraz tvoj bodi pobeljen grob,“ veli pravoslovje mohamedansko. Kedar sva se vsedla z marabutom, in moram ga javno pohvaliti, da se je vsedel prav blizu mene, govoril je najprej cesar z velikaši. Za naju se niso zmenili čisto nič. Tudi nama niso postregli niti s kavo, kakor je to običajno pri turkih, niti z čajem, kakor je to običajno v Maroku. Tudi nargilov nama niso prinesli, in to zato ne, ker se ne sme niti piti niti kaditi vpričo cesarja. Dejali so, da se to ne spodobi.

Kedar se je cesar zgovoril z velikaši, nastal je dolg molk. Nihče ne ni osmelil, da pretrga tihoto, tudi pri mohamedancih, kakor pri nas, veli dvorna etiketa, da se sme v navzočnosti cesarjeve le tedaj govoriti, kadar on koga nagovori. Slednjič je znil cesar, obrnil se je k meni z besedo. Povprašal me je, kako sem potoval. Kar je cesar vprašal, tisto je marabut meni ponovil. Radi etikete sem odgovoril vselej kratko in nastal je dolg molk. Potem je vprašal cesar znovega, sedaj to, sedaj ono, jaz sem odgovoril, in zopet je nastal molk. Takošno je bilo zaslišanje. Kratkočasno ni bilo. Pač pa mi je dopadla resnoba, ki je kraljevala v skupščini.

Povzel sem z vprašanj sultanovih, da je za čudo preprosto in neveden. Še sanjalo se mu ni o državnih naredbah evropskih. O francoske republiki od 1848. l. je pač slišal nekaj, tudi je videl na tadanjih novcih vpodobljeno žensko glavo, predstavljajočo republiko, toraj je menil, da je ta republika tudi res živela. Vprašal me je namreč: „Ali ste poznali bubliko (republiko)? Ali se je oženil sedanji vladar francoski s to znamenito damo?“ Slišal je nekaj tudi ob Angleške, in o ministru Palmerstonu. Vprašal me je toraj, ali je Palmerston soproj kraljice Viktorije? Prav res mi je prihajalo vroče, ker nisem vedel prvi hip, kako naj bi odgovoril, da ne bi